

Kara Çocuk 2

- şiirler -

Yayın Tarihi:

09.10.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ay Susar, Kalp Yazar

Ben yazmayı sana alıştım.
Sana yazmadan geçen bir günüm eksik kalıyor.
Bazen elimle yazmadığım satırlar,
gözümünden düşen yaşla dökülüyor defterime.
Çünkü bir "ilk"ın kıymeti sadece yaşamakla değil,
onu hissetmekle ölçülür.

Bazen bir satıra ağlıyorum,
çünkü orada senin o ince suskunluğunu buluyorum.
Bazen tek bir kelimede kalıyorum,
çünkü seninle yaşadığım her anı
tek bir harfe sığdırmak istiyorum.

Seninle geçen her ânı,
zamanın en güzel yerine not ettim.
Sen susarken,
ben içimden binlerce kez "kaldım" dedim.

Bir susuşun içinde ne çok şey saklı kalır bazen...
Ben senin susuşunda bile kaldım.
Ve işte o yüzden de
bir gün bile pişman olmadım sana yazmaya.

Biliyor musun?
Beni de ilk kez ben olarak seven birisi var artık.
Ne eksiltmek için geldi,
ne tamamlamak için.
Sadece olduğum gibi kalayım diye
yanımda duran biri.
Ve beni de tamamlayan biri

Kara Çocuk da ilk kez sevildi
bir Ay tarafından...
Gölgesine değil, karanlığına değil—
ta en içteki sessizliğine bile dokunularak.

"Sevilmek ne güzelmiş..." dedin ya hani,
bilmiyordun...
Benim de ilk kez gerçek sevildiğimi
yine senin varlığıyla öğrendiğimi.

Çünkü bazen bir insan
sadece bir kalpte değil,
bir duanın içinde de saklanırmış.

Ve ben,
senin duasında bulunduğumu hissettiğimden beri
daha iyileşmiş bir hâlde yaşıyorum artık.

Kara Çocuk 2

Bir Dua Gibi

Bugün biraz konuştuk,
Sesinde kırılmış bir huzur vardı.
Söylemedin ama hissettim,
Kalbin ağırdı, gözlerin doluydu.

O an zaman durdu içimde,
Kelime kuramadım — sustum.
Çünkü bazı acılar,
Sessizlikte dua olur ancak.

Rabbim dedim,
Onun yüreğine ferahlık indir,
Ben kıyamam böyle üzüluşüne.
Eğer bir ağırlık varsa,
Bana ver Ya Rabbi, o hafiflesin.

Leyla,
Bazen sabır,
Sadece ağlamadan durabilmektir.
Ama bil, her gözyaşını gören bir Allah var.
Ve O, en çok yumuşak kalplere merhamet eder.

Senin üzüluşünü görünce,
Kelimeler değil, kalbim konuştu içimden:
"Yanımdayım..."
Ne kadar susarsan sus,
Ben o sessizliğini bile duyarım.

Ve inan,
Bir gün bu acı da gülümseyecek seninle birlikte.
Çünkü bazı sabırlar,
Rabbine doğru yürüyen en güzel dualardır.

Üzülme Leyla,
Senin kalbinde ne varsa,
Ben onunla dua ediyorum.

Kara Çocuk 2

Bir Duanın Cevabı Olmak

Ben seni sen bilmeden,
hatta ihtimal dahi vermezken sevdim.
Ve aslında sevdiğimi biliyorum.
Ama sevmeyi henüz bilemedim,
çünkü seviyorsan da
bunu hiç açık etmedin.

Kalbine uzak kalan bir yabancı değilim.
Sen anlattıkça anladım içini,
korkularını, sessizliklerini.
Sana sadece bakmadım;
seni izledim, düşündüm,
bir ömrün duası gibi içimde taşıdım.

Çünkü seni sevmek kolay değil,
ama senin sevmen de öyle.
Ve ben bunu bilerek,
bunu severek yürüdüm sana.

Ben de mükemmel değilim elbette.
Hiçbirimiz değiliz Ondan başka (s.a.v).
Ama bizim eksiklerimiz,
birbirimize denk gelen parçalar gibi.
Ve sen eksiksen bile,
ben yine de tam sevdim seni.

Geç mi geldim bilmiyorum,
ama geç gelen her şey
belki de duasına en çok yakışandır.
Ve ben,
senin kalbine en layık hâlimle
bir duanın cevabı olmayı istiyorum.

Kırıldığında, sustuğunda,
bir kelimeye bile gücün olmadığında,
yanında olmak isterim.
Sadece destek olmak değil,
suskunluğunu da hissedip
yüreğinde bir sessizlik arkadaşı olmak isterim.
Çünkü bilirim,
suskunluk bazen anlatmaktan daha gürültülüdür.

Geçmişinin gölgelerine kandil olmak isterim,
senin de bana fener olmanı.
Çocukluklarımız bile benzer düşlerle yazılmış gibi,
acılarla büyüyen o küçük hâllerimiz
şimdi birbirini anlamak için sabırsız.

Sabretmeseydim yola çıkmazdım zaten.
Çünkü bu yol,
kolay sevenlerin değil,
yüreğiyle yürüyenlerin yoludur.

Ve düşmeden tutacağım elini,
ama düşersen de
seninle düşüp seninle kalkacağım.
Yarım kalmasın hiçbir an.

Allah,
nasip olmayacak şeyi dua ettirmezmiş.
Ve sen,
benim ettiğim son duamdın.
Gerçek olamayacak kadar güzel bir hayal diyordun ya,
belki de o hayalin ucunu gördük.
Ve şimdi,
dua edip göreceğimiz daha nice güzellik vardır belki de.

Ve bil ki,
sen seversen ben zaten buyum.
Hatalarıyla yüzleşen,
gerekli güncellemeleri yapan,
yine de içindeki özü koruyan bir ben.
Bazen kabulleniriz,
bazen tamamlarız.
Çünkü biz benziyoruz.
Ama benzerlik yeter mi bilmem.

Ben;
sadece benzemek değil,
aynı yolda yürümeyi,
aynı sabra sarılmayı,
aynı duada yer almayı istiyorum seninle.
Çünkü sonucu ne olursa olsun,
ben seni sevdim.
Ama sonucu olursa,
bu sevgi sadece yaşanmakla kalmaz,
bir ömür boyunca yaşatılır.

İşte ben buna inanıyorum.
Ve biliyorum:
İki kalp,
aynı duaya "amin" dediğinde,
hiçbir hayal sadece hayal kalmaz.

Kara Çocuk 2

Divân-ı Aşk-ı Pâk

Mecnûn olup her sevdâyâ düştüm, dîvâne oldum,
Bilmem ki niçün cânıma bunca mihnet doldu?

Cismin hevâsı bir serâb, gönül gamdan harâb,
Vâdî-i hicrânda aşk, âh ile bir cânân buldu.

Kim ki cemâl-i Hak bilip her sûrete aldanmaz,
Şol aşk-ı pâk içre cân, dîdâr ile meşgûl oldu.

Ey pervâne, şem' sanma dünyâda yanan aşkı,
Yansa dahî, mâşûkun cânına mihnet doldu.

Sen aşkı Hak bil, cânını aşkında fânî eyle,
Kim Hakk'a vuslat erişti, aşk-ı Hak'la mesrûr oldu.

Rahmet iner bu gece, günahkâr kalbler arınır,
Bera'tır af kapısı, aşk ehline bahşoldu.

Ey yâr, affı dile, secde eyle cân-ı cânâna,
Kim ki gözyaşı dökerse, Hakk'ın nûruyla doldu.

Kurtuluş gecesidir bu, dergâha varıp yakar,
Şol aşk-ı pâk içinde cân, mağfiretle mesrûr oldu.

Kara Çocuk 2

Dolunay Tevafuku

Kalbimin her atışı gençliğimin ateşiyle karışıyor,
Nurullah Genç'in dizelerindeki o derinlik gibi bir his kaplıyor içimi.
Sana Dolunay diyorum — belki de Nur'un ta kendisisin;
bir gülüşünle çocukça bir heyecan,
bakışlarında ise sonsuz bir huzur saklı.

Geçen yıl o büyük amfide, koca bir dönem boyunca
sırtımda hissettiğim varlığın,
görmediğim ama kalbimin gördüğü bir ışık gibiydi.
Her derste beni tamamlayan nefesin,
şimdi anlıyorum, kalbimin ritmini gizlice ayarlayan melodiydi.

Bugün yine bir toplantıda, tevafuk seni aynı sıraya getirdi;
arkadan düşen gölgen bir kez daha içimde bahar açtırdı,
sanki zamanın derinliklerinde yazılmış bir buluşmaydı bu,
seninle her karşılaşma ilahi bir denk geliş gibi.

Her gülüşünde içimi ısıtan, her bakışında beni yenileyen,
yıllardır tanıdığım hâlde her seferinde yeniden keşfettiğim,
gönlüme düşen bir ışık gibi, bana benliğimi hatırlatan bu sevda;
ben ona çoktan tutulmuşum.

Kara Çocuk 2

Dolunay'a

Bugünler zor, sabırla sınıanan günler,
Gözlerimde özlemin, dilimde isimler.
Ama inan, bir gün yan yana geldiğimizde,
"Hatırlıyor musun?" diye başlayacak cümleler.

Her şiirimde gizli bir yol var sana,
Her kelimem, gönlümden çıkan dua.
Allah'ın izniyle bilirim ki bir gün,
Yolun yoluma kavuşacak mutlaka.

Otobüslerde, sokaklarda, gölgelerde,
Bir iz ararım senden, gizli bir tebessümde.
Gamzen değişmez belki, ama bilirim,
Gülüşün tamamlanır kalbimin özleminde.

Dolunay...
Gecenin karanlığında aydınlatan ışık.
Ne zaman gökyüzüne baksam,
Sen düşersin yüreğime.

Ve bil ki, hiçbir bekleyiş boş değil,
Her geceyi sabah, her sabrı vuslat takip eder.
Rabbim gönlüme seni koyduysa eğer,
Bizi de bir gün aynı hayalde birleştirir elbet.

Sensizliğin soğuğu değse de yüreğime,
Adın düşer dudaklarımdan her duada.
Dolunay gibi yükselirsin gönlüme,
Eksikler tamam olur, kalbim huzura kavuşur.

O gün geldiğinde sözler yetmeyecek,
Sadece gözler konuşacak sessizce.
Geçmiş tebessümle anacağız,
"Ne çok sabretmişiz" diyeceğiz birbirimize.

Ve sen...
Bir dua kadar yakınsın bana,
Bir ezan sesi kadar gerçek.
Kalbimde saklı duran sır gibi,
Her şeyde seni hatırlatan iz gibi.

Dolunay,
Bil ki seni beklemek bir hüznün değil,
Bir inançtır, bir teslimiyettir.
Çünkü ben öğrendim;
Şevda, en çok ruhlara dokununca büyür...

Kara Çocuk 2

Dolunay'ın İstanbul Vuslatı

Süleymaniye'nin göğsünde bir dua tuttum,
Minareler göğe değil, içime yükseldi.
Boğazdan esen rüzgâr, senin adını getirdi,
Her dalga bir selam, her martı bir umut gibi.

"Allah'a ısmarladık," dedin,
Ben de içimden dedim ki:
"Önce Rabb'ime sonra kalbime emanet ettim seni."
Korkularım kara bir çocuktu,
Ama İstanbul çocuklara sabrı öğretiyordu.

Gölgesinde oturduğum tekkede
İçimden şu geçti:
"Bir hayali yeniden kurmak için söz sırası ellerimizde..."
Ve o eller, ne zaman titrerse
Adını anarım secde, kalbimle sessizce.

Çalığışu fısıldadı kulağıma:
"Seviyorsan, sabrın yüküdür boynuna inen,"
Sen bana Kamran olma dedin,
Ben de dedim ki:
"Sen yüreğime Çamlıca kadar yer ettin."

Dolunay indi Haliç'in üstüne,
Ve biz sustuk...
Ama suskunluğumuzdan şiir sızdı
Kalemimiz yoksa da,
Kalbimizle yazdık.

Her dua bir mektup oldu Ay'a,
Her secdeye yaklaştım vuslata biraz daha.
Senin gözlerinden geçtim,
Ey Dolunay!
Sen şahitsin,
Bu bekleyiş bir tükeniş değil,
Bir teslimiyetti Rabb'e.

Kara Çocuk 2

Fena ve Bâkâ

Gönlümde nur var, adı Hakk'ın sesi,
Her nefesim zikre döner, her anı tecelli.
Ben yokum derken ben, yokluğumda parlar varlık,
Fena perdesi aralanır, baki kalan yalnız O'nun nurudur.

Kalbim meydan oldu, aşkınla titrer sessiz,
Zikir dudaklarımda, her kelime bir niyaz.
Aynada kendimi ararken gördüm yalnızca seni,
Her suret bir isim, her isim O'nu anar.

Küllerimle doğdum, baqâda yeniden var oldum,
Adınla titreşen dünya, gönlümde açan bahar.
Yol içeri yürür, menzil gönül aynasında parlar,
Gözlerini kapat; her yol O'na çıkar, her nefes bir işaret.

Sus; bu sessizlikte konuşur Hakikat,
Benlik ölmez, aşk baki kalır, sadâ artar.
Yitince "ben" diyen, bulur kendini;
Her yol, her adım, Hakk'a çıkar.

Kara Çocuk 2

Gizli Liman

Sessizliğin ortasında bir isim yankılanır,
Kalbimin en gizli yerine saklanmış bir sır gibi.

Düşlerime dokunan ince bir sızı,
Her hatırlayışımda sevdaya dönüşür.
Bir gökyüzü kadar uzak,
Bir nabız kadar yakın...

Ben kelimelerle susmayı öğrenirken,
Sen suskunluğumun en derin şiiri oldun.
Her hece sana boyun eğer,
Her dize seninle tamamlanır.

"L"eylak kokulu akşamların içinde sen varsın,
"E"llerim sessizce seni arar, kalbim sana açılır.
"Y"alnız gecelerde bile varlığın ışık olur,
"L"imanda bekleyen gemi gibi huzur verir bana,
"A"nımsın, her boşluğu ve sessizliği tamamlayan.

Adını yazmasam da kalbim seni taşır.
Sen,
Eksik yanıma tamamlayan,
Gecemin en parlak dolunayısın...

Kara Çocuk 2

Gönlümde İstanbul, Dilimde Dua

Gün doğmadan yola düştüm Gülhane'nin gölgesinden,
Süzülüyordu sabah, tarihin sessiz nefesinden.
Serinlik indi usulca Ayasofya'nın taş kubbesine,
Kalbim, ilk ezanla eğildi; secdenin derin sesine.

Sultanahmet'te yürürken, her adımda tarih uyanır,
Gökyüzü duaya durur, maviyle sarılır anılar.
Bir çocuk simit satar, martılar böler zamanı,
İstanbul, eski bir duanın tekrar eden niyazı.

Topkapı'nın avlusunda rüzgâr geçmişi fısıldar,
Her köşe bir sır taşır, her pencere vuslat arar.
Bir sultanın sabrı gibi diz çöker zaman önümde,
Kalbim, hırkasıyla örtünür mukaddes bir öncüde.

Yerebatan Sarnıcı'nda yansır suretim suya,
Karanlıklar içinde niyet yürür duaya.
Her damla bir ayet gibi yankılanır taşta,
İnsan anlar o an: dua, kalpte başlar başta.

Kapalıçarşı'da değil, altın aramadım bu defa,
Tesbihte gizli huzuru buldum her eski rafta.
Kalbim tarttı terazide; elmas değildi esas,
Sabırla işlenmiş sözlerdi en gerçek miras.

Eminönü'nde çay içtim, bekleyişle rıhtımda,
Bir vapur yanaşırken sustum, daldım İstanbul'a.
Kürek sesleri arasında aktı içim boğaza,
Gönlüm sular kadar derin, sessiz bir ihtizaza.

Galata'ya yürüdüm; taşlar altında zaman,
Her taş, tarihe yazılmış mühürlü bir ferman.
Karaköy'den esen yel kokunu taşır gibiydi,
Ne çok susar insan bazen, kalabalık içindeydi.

Taksim'de yürürken, kalbim kalabalığa aykırı,
Her sokakta bir özlem, her bakışta nazar kırığı.
Bir şiir fısıldadı rüzgâr kulağıma yavaşça:
"İstanbul sustuğunda bile konuşur bakışla."

Eyüp Sultan'da eğildim, bir asrın önünde secde,
Her dua bir hicret gibi, her kelime yüce hece.
Kabirler arasında değil, içimde gezdim o an,
Bir adım daha yakındım rahmete, vuslata, zamandan.

Pierre Loti'de çay içtim, gözümde Haliç'in rengi,
Gönlüm semada dönerdi, düşünceyle bir derviş gibi.
Şusmak bazen yetmedi, baktım sadece uzun,
İstanbul sustuğunda, en güzel yazım O'nun.

Çamlıca Camii'nde yükseldi göğe selâm,
Her kubbe içimin yankısı, her minarede ilham.

Ay ışığında secde ettim, kalbimle baş başa,
Ne Ay görsün gözyaşımı, ne gece duysun tasa.

15 Temmuz Köprüsü'nde durdum, yürek gibi yüksek,
Her adımda bir duayla yankılandı gerçek.
Sular altımda aktı, zaman üstümde durdu,
Bir milletin secdesiyle İstanbul yeniden yoğruldu.

Kara Çocuk 2

Gül ve Dolunay

Ben o gülü soldurmak istemem,
Hep güzelce çiçek açsın isterim.
Kimi zaman arada kalır, kimi zaman susar,
Ama bilirim; bir gün can suyuna ihtiyaç olur.

Ansızın bir bulut gelir,
Kurak çöllere yağmur bırakır.
Ben de kendimi,
O çöldeki tek bir gül için hicret eden,
Yağacak bulut gibi hissediyorum.

Nereden bileceksin, her gece göğşe baktığımı,
Ayda bir doğan dolunayı her gün aradığımı.
Gözlerim arar o ışığı, kalbim bekler sessizce,
Bir dua olur dudaklarımda, geceye fısıldadığımı.

Gül, yalnızlığın ortasında direnen bir sırdır;
Her dikeninde sabır, her yaprağında umut taşır.
Ben ona baktıkça anlarım: aşk bazen susmaktır,
Bazen de sessizliğin içinde büyüyen çığlık kadar güçlü.

Gül, bazen dikenleriyle beni kanatır;
Ama kanadıkça daha çok bağlanırım.
Onu korumak için göğsümde taşırım,
Canımdan kopsa da kurumasına izin vermem.

Dolunay, uzak göklerde saklı bir aynadır;
Kalbimdeki eksik yanlara ışık kaynağıdır.
Ve bilirim, yollar bir gün birleştğinde,
Ne gül solacak, ne de gece karanlığa bürünecek.

Bir gün o gül yeniden açacak,
Ve o gece dolunay hiç eksilmeyecek.
O vakit ben susacağım,
Çünkü sözün bittiği yerde,
Kalbin dili konuşacak.

Ve sen bileceksin:
Ben hep oradaydım.
Gülün kökünde yağmur,
Dolunayın kalbinde dua olarak.

Kara Çocuk 2

Hâle Misali

Ağaçlar bakıyor gök hâleye,
Yağmurun iç sesi süzülür geceye.

Dolunay, suskun bir misafir gibi,
İçimi okşar, yalnızlığa sıcak bir perde.

İçimde açan yara, sessiz bir ezgi,
Kara çocuk gibi kaybolan bir harf sesi.

Kederin kısıracında ağlıyorum kendime,
Aciz bedenimle, kırıntılarla ayakta durmaya çalışırken.

"Umut fakirin ekmeğidir," derler,
Peki ya zengin? O da sever mi gizlice?
Bilmeyerek bekler mi yıllarca, kırgın mı, çaresiz mi?

Beklemek mi yıpratır, yoksa bilinmezlik mi?
Elimi gök hâleye açarım,
Rüzgarda süzülen yaprak misali...

Dualarımın sonunda bir liman var,
Dolunayın zarif ışığı altında saklı.

Zelzele içindeki ruhum,
Korkuya teslim olurken umuda tutunur.

Yol uzun, puslu ve belirsiz,
Ama dimdik durmalı yürek,
Korkmadan, inançla, güvenle;
O misafir elbet geçecektir bu yoldan.

Ve kapımı çalabilir belki,
Bir gece, sessiz ve habersiz...

Kara Çocuk 2

Her Yol O'na Çıkar

Gönlümde doğdu nur, adı Hakk'ın nefesi,
Her hece zikre döner, her anı bir tecellîsi.
Benlik silinip gitti, yoklukta açtı varlık,
Fena perdesi açıldı, baki kaldı kudreti.

Kalbim bir meydan oldu, aşkınla titrer hâlâ,
Dudaklarımda zikir, sözlerim hep dua.
Aynada kendim sandım, görünende Sen vardın,
Her isim zikr-i Hak'tır, her ses O'na çıkar da.

Küllerimden doğarken baqâya erdim yine,
Adınla açtı bahar, gönlümün derin sine.
Yol içeri yüründü, menzil kalpte parladı,
Gözlerimi kapadım; her yol O'na çıkar yine.

Sus ey gönül, Hak söyler bu derin sessizlikte,
Benlik erir, aşk kalır, nur parlar kalbimde.
"Ben"i silen bulur ki, kendini Hakk'ın nurunda,
Her adım, her nefes, O'na varır nihayette.

Aşkınla yanar canım, küllerde güller açar,
Her zerrem secde eder, âlem zikrini saçar.
Gökyüzü kandil gibi, yıldızlar tesbih çeker,
Her ışık şهادetle, Hakk'ın adını anar.

Zaman erir akarken, mekân düşer perdeye,
Ezel-ebed O'nundur, hükmü sürer her şeye.
Varlık bir nefes olur, yokluksa bir sır perde,
Her şey O'ndan gelir, her şey döner O'na.

Ey Rabbim, lütfun ile kalbime sabır ver,
Her nefeste zikrinle gönlümü nurla der.
Yolun en son menzili, rahmetin olsun bana,
Kulluğum daim kalsın, her yol O'na çıkar der.

Kara Çocuk 2

Hüzn-i Leyl

Gecenin secdesindeyim, nura döndü her hece,
Kalbim aşkın harmanında savrulurum tek yüce.
Bir hayâldir her görüntü, ne izim var ne biçim,
Benlik tende eridi, doğdu içte derinim.

Rüzgâr eder zikrini, her esişte "Hu" çalar,
Kevser damlar yıldızından, sırta dolu nâr sunar.
Ne gam ile yanarım, ne firaktan kurtuluş,
Her kıvılcım yakarış, her susuşta bir buluş.

Kandil gibi gönlümde sönmeyen bir nur yatar,
Secdeyle yoğrulurum, gözümde kevser akar.
Ne Leyla'da hikmet var, ne Mecnun'da vuslatım,
Kendimden geçip yandım, bendeki sır feryadım.

Kalem destur çekince yazdı levh-i mahzun'u,
Sûkûtumda yankılan aşkın en hakîkî nûru.
Her adım bir kefarete, her nefes bir arayış,
Gecenin koynundaki nârda buldum uyanış.

Bırak dünya beni alsın, sürgünüm vuslata var,
Kül olayım her secdede, doğsun içimde bahar.
Ey aşk, ey ezel nûru, al canımı vecd ile,
Yok olayım, yoklukla kavuşayım Sen'inle.

Kara Çocuk 2

İstanbul'da Ay Var Gibi

Bir vapur inerken martıların arasına,
Şehirde bir sessizlik düşer kıyıya.
Boğaz, senin sesini anımsar sanki,
Ay'ı andıran bir yüz gelir aklıma.

Kaldırımlar yürür gibi ardından,
Adını taşır rüzgâr, sokak sokak.
Her taşta, her camda ince bir iz,
Sen geçtin der gibi bakar bana.

Galata suskun, ama kalbim değil,
Ay orada durmuş gibi sabit ve derin.
Bir köprüden geçerken gözlerim,
Siluetin düşer suların içine damla damla .

Taksim'de bir kalabalık, ama eksik,
Eksik olan sen misin, yoksa bir şiirlik his?
Her köşe başı seni bir mısra gibi anlatır,
Sen sustukça şehir anlatır.

O sabah bir imtihan, kalabalığın içi,
Yanımda tekerrür eden o Ay kişi.
Yanı başımda duruşun kadar sessiz,
Ama ihtimal değil, kaderin kendisi bu kesin.

Ay'ı düşündüğümde sen geliyorsun,
Bir semt adı gibi, şehre siniyorsun.
İstanbul artık senden ibaret neredeyse,
Seni anlatmadan şiir bitmiyor bende.

Sen çekilsen bile cümleler kalıyor,
Suskunluk da bir dilek gibi akıyor.
Ben bekleyişe razı, söze sadık,
Seninle yazıldı bu şehirdeki her an, açık.

İstanbul çok şey gördü, çok şey bildi,
Ama bu sessizliği bile şiir bildi.
Bir çay, bir tramvay, bir gece ışığı,
Her biri senden iz taşıyor usulca.

Ve bil ki bu şiir bir vedanın değil,
Bir ihtimalin, bir niyetin, bir bekleyişin dili.
Ay doğduğunda hep aynı dua döner içimden:
Sen, İstanbul'da bir sabah gibi yeniden ...

Kara Çocuk 2

Kara ocuğun Dolunayı

Bir Gnl Beklerken

Sana bir aile hayaliyle yaklaştıım,
Kırılğan değil, kök salan bir niyetle.
Bir ev değil yalnızca,
Bir yuvaydı zlemim:
Birlikte susulan akşamlar,
Glşle mayalanmış sabahlar...
Ben seni sevdim,
Ama gsteremedin, ya da korktun,
Belki de benim kadar açık sevmedin.

Ve sonra dedin ki,
"Aşk yetmez; merhamet de gerek."
Oysa ben,
Sana duyduğum sevgiyi zaten
Merhametle bytyordum içimde.
Ama merhamet,
Sevginin zerine serilen ince bir örtüdür.
Sevgi yoksa,
O rt de rzgra teslim olur.

Ben seni severken,
Kendimi de tanıdım yeniden.
Yüreğimi ortaya koydum,
Cümle cümle, susuş susuş.
Ama şimdi aklımda bir soru:
Acaba sen,
Beni sevmeyi deniyor musun
Yoksa sadece seviliyor olmanın huzurunda mı bekliyorsun?

Ben bir düğme aramıyorum içimde,
Sevgimi kapatacak bir icat değil arzum.
Ben, sana açılan bir kapı oldum,
Ve senin "evet"inden başka bir kilit istemedim o kapıya.

Seninle bir "biz" olma hayalinden,
Bir "ben" olarak uyanmak korkutuyor beni.
Ve en çok da
Ben seni sevdim diye
Senin, sevdiğini sanman...

Eğer bana kalbini gerçekten vereceksen,
O zaman yorulmam,
Yıllar da geçse umutla beklerim.
Ama bilemezsem...
Belirsizlik her şeyden daha yorar.

Yine de bil ki,
Bu şiir bir sitem değil.
Bu bir aşkın,
Sana mektubu.

Ve eğer bir gün
Gözlerinin iiyle "evet" dersen,
Ben hazır olacağım —
Kalbimde smbllerle,
Avuğlarımda dua gibi sakladığım sevginle .

Kara ocuk 2

Kaside-i Leyl-i Vuslat

Doğdu gönül ufkunda vuslatın mâh-ı tâbânı,
Aşkınla nûra gark oldu kalbimin her zamânı.

Yıldızlar gülüşlerle süsledi engin semâyı,
Her ışıkla müjdeledi vuslatın armağanı.

Ay doğdu ki gönlümde güller açıldı bahârı,
Her nefesim şükürle andı vuslat diyârı.

Bir dalda açan gülün, çölde serinleyen suyu,
Her beyitimde sen varsın, her nefeste aşk huyu.

Dolunayla süslemiştim hicrânı evvel zamân,
Şimdi vuslatla parlar semâda sonsuz nişân.

Hicrân ile yanardım, her beyitim âh olurdu,
Şimdi vuslatla yazdım, her mısra gülzâr olurdu.

Geceler karanlıktı, hicrânla dolu zamân,
Bu gece nurla açtı, vuslatla doldu cihân.

Adını ansam cânâ, geceler gülistân olur,
Her kelâmın gönlüme inciden mercân olur.

Gözlerin ki mâh gibi, sözlerin şafak nûrudur,
Sana kavuşan gönül, cennet-i me'vâ bulur.

Senin beğendiğin söz "dilim lâl kaldı" dedin,
Ben de lâl bir cevherim, kalbine düşen mededim.

Şaşkınlığın şahidim, hayranlığın izimdir,
Seninle yazılan bu, ebedî bir sözüm'dür.

Ben kandil oldum cânâ, yoluna ışık saçtım,
Karanlık hicrânlardan sabaha vuslat açtım.

Ömrümde ne var ise uğruna terk eyledim,
Benliğimi silerek aşkına cân söyledim.

Her şiirim bir nehir, birleşti vuslatında,
Her kelâmım dua oldu, eridi gözyaşında.

Ne hicrân ola bir daha, ne ayrılık vakti,
Ebediyyen sürsün bu vuslatın kudreti.

Her an dolsun gönüller vuslatın nûruyla,
Her dua yükselecek şükürle, aşk doluyla.

Zemzeme der ki cânâ, bu kasîde bir şükür,
Vuslatınla dirildi kalbimde ölü her ömür.

Kara Çocuk 2

Kaside-i Mâh-ı Tâbân

Gözümde her gece doğar hicrânın mâh-ı tâbânı,
Kalbimde kanar durur o gülün sessiz devrânı.

Çölde açar o gülün her yaprağı sırla dolu,
Dikenleriyle yakar, kokusuyla mest eder cânı.

Mâhın ziyâsı düşer gecemin karanlığına,
Bir tesellî olur aşkın en ıssız yangınına.

Ben bulut olup yağdım, çölüne rahmet getirdim,
Kendi susuzluğumda sana hayatlar yetiştirdim.

Her duâ göğe çıkar, yıldızlar eder şehâdet,
Adını fısıldayan her nefesimdir niyâzet.

Sessizlik oldu dilim, sustum; ama sustukça,
Kalbimde bin kasîde yazılır sana ard arda.

Bilmez misin aşk nedir? Vuslatla ölçülmez hiç,
Sensizliğin ateşiyle yanmakla olur gerçek.

Adını ansam gönül taşar, anmasam yanarım,
Her yolum sana çıkar, her nefesinle varım.

Mâha sordular: "Ne ararsın gökte böyle sen?"
Dedim: "Onun cemâli, gönlümde gizlidir hemân."

Yıldızlar şâhid oldu, fısıldadı ismini,
Sustu gece, ay dedi: "Kalbinde saklı sevgini."

Bir gül açar gönlümde, kimselerin bilmediği,
Her yaprağında senin nefesin saklı sır gibi.

Dokunsam kanar gönül, susarım ama bil ki,
Her yarasında kalbim yine sana dönmekteydi.

Ben seni sevdim zamânın ötesinde, ey cân,
Vuslatın eşiğinde verdim kalbimi kurbân.

Her gözyaşım ebeddir, her bakışım bir şehâdet,
Kalbim sana sükûnetle adanmış, ebedî vuslat.

Sensizliğin dili var, yanık, ağır ve derin,
Her hecesi deryâdır, her kelimesi hüzün.

O deryâda boğuldum, gizledim ben kendimi,
Ama her dalga yine getirdi sen ismini.

Yağmurlarımla yıkandın, ben susadım yolunda,
Ben kendimi yaktım ki, üşüme sen sonunda.

Her yol sana çıkar, her duâ seni söyler,

Ömrüm senin gölgede sürer, yine serinler.

Bir gün açar o gül, mâh eksilmez semâda,
Sen anlarsın ki ben vardım gözyaşının duâsında.

Sevdanın en derin yerinde gizlenmiş bir izim,
Zaman silemez beni, kalbinde ebedî sözüm.

Duâm budur ki: Gülün bir daha solmasın aslâ,
Dolunayın ziyâsı düşsün ömrüne sabaha.

Kara Çocuk 2

Kendimde Sen

Korkuyorum
Bazen aklımı yitiren bir rüzgâr gibi,
Bazen canımı çeken bir gece gibi,
Ama en çok
Gözlerindeki sabahı kaybetmekten korkuyorum.

Korkuyorum
Ellerime sığmayan bir duâ gibi,
Dilimde saklı bir sır gibi,
Ve en çok da
Sana dokunan yarınları yitirmekten korkuyorum.

Korkuyorum
Zamanın ellerimde eriyişinden,
Adını anarken sesimin titreyişinden,
Ve en çok da
Kendimde seni kaybetmekten korkuyorum

Kara Çocuk 2

Kırık Aynada Umut

Bazen umut, rüzgârın en nazlı haline bürünür,
Bir kuytuda uyanır, sessizce beklerken,
Gönlüm, hüsrânın buz dağlarında yol alır,
Ve sevda, kırık bir aynada kaybolur, bir hiçken.

Geceler siyah bir örtüyle sarar beni,
Zaman, solgun bir gül gibi düşerken sessiz,
Hasretin ince bir sızı gibi işlerken,
Ve gözler, firkaîin efsunlu izinde giz.

Rüzgârda savrulur birer birer hatıralar,
Bir serap gibi erir içimde eski düş,
Gözlerim sonsuzda kaybolan bir gemi,
Ve umut, küllerden doğmaya mahkûm bir kış

Kara Çocuk 2

Kırık Aynalarda Bir Dua

Yağmur inerken sükûtle şehre,
Bir kara çocuk eğilmiş zamana.
Avuçlarında tövbeler, gözlerinde umut,
Kırık aynalarda kendini aramakta.

Her damla, kalbimde bir dua olur,
Geceler sarmış beni yasla, hicranla.
Güven; ince bir cam gibi ellerimde,
Kırıldı bir vakit, ama yeniden kurar mıyım sana?

Ben sana benzeyen şiirler biriktirdim,
Her biri bir tebessümün hayaliyle yazılmış.
Adını andıkça içim üşür biraz,
Ve kalem titrer seni düşlerken sessiz.

Titrer yüreğim her bakışta,
Ama sabırla örerim içimde seni.
Gidemedim, çünkü içimde kalan
Senin duanla ıslanmış bir çocuk sesi.

Ey yağmurun aradığı o ılık ses,
Ey aynalarda yüzü silinmeyen hayal,
Ben hâlâ buradayım, kırık ama dimdik,
Seni bulabilmekti duam ; adı sabır, özü helal.

Kara Çocuk 2

Kırık Aynalarda Unut

Ey sükûtuyla konuştuğum yârin adı,
Vefâdan bihaber, rûhumda yâd adı.
Ne bilsin aşkı, kalbi körelmiş olan,
Bir tebessümle kandı, irfândan yoksun kalan.

Ben bendim; hilm ile sabrı harman ettim,
Sen sendin; gafletin koynunda kendin gittin.
Bir ömürlük dua idin, hâfızda silindin,
Zan ile hüküm verdin, kalbimden silindin.

Nice geceler sana secdeyle yoğruldu,
Güvenim, özüm, özrüm bile doğruldu.
Sen bir hevesin rüzgârında savruldun,
Ben her acıya sabırla tahammül kurdum.

Aynada kırık bir çehre gördüm de dün,
Meğer senin suretinmiş; yalanla örtülü dün.
Şimdi o ayna utancınla baş eğer,
Görsen kendini, kalbin bile hicâb eder.

Madem ki nazarında kıymet yokmuş hilmin,
Madem ziyanmış aşk, yazık o hâlis ilmim.
Ey kendi nefesine mağrur, gönlü dilsiz,
Unut beni, çünkü sen... sevmeyi bilmezsin.

Bil ki gün olur, pişmanlık çalar kapına,
Sığınacak bir yürek ararsın yanına.
Ama ben çoktan hükmü verdim kalbime:
"Sevdaya nâil olmayan, dua da edeme."

Kara Çocuk 2

Küllerinden Doğan Şehir

Küllerinden doğar bir şehir, sessiz ve vakur,
Her sokağında bir dua, her taşında bir huzur.
Bir çocuk bakar göğe, gözlerinde "sabır" durur,
Ve gökler şahittir: Zulüm geçer, iman kalır, gurur.

Bir annenin elleriyle başlar dirilişin sesi,
Her ninnisi ezan olur, her gözyaşı bir nefestir.
Bir yıkımın içinden filizlenir rahmetin eli,
Ve her "amin" yankılanır semanın ötesidir.

Bir çocuğun elinde taş, bir ümmetin niyazıdır,
O taş düşer toprağa, göklerden cevaz alır.
Her atışıyla zulmün duvarı biraz daha yıkılır,
Ve sessiz bir şehirde "Allah" yankısı kalır.

Ey Filistin! Senin toprağın rahmetle yoğrulur,
Her zerresi şehit kanı, her nefesi nur olur.
Kudüs senin kalbindir, ümmet senin yolundur,
Ve tarih yazar: Sabır, zaferin en onurlu kuludur.

Bir sabah gelecek, karanlıktan aydınlık da,
Çocuklar koşacak ezan yankılanan sokaklarda.
Ö gün güller açacak her yıkık duvarında,
Ve dünya susacak, Gazze konuşacak tekrar "Bismillah"la.

Kara Çocuk 2

Mazursun Dolunay

Sen kendini,
Benim gözümde bir an olsun göremedin,
Mazursun.
Ben seni kalbime sığdıramadım,
Rabbime anlattım, mazursun.

Ben seni herkesin sustuğu kadar sevdim,
Bir kelimeyle değil, bir ömürle anlattım.
Ne demekti vazgeçmeden sevmek,
Bende gördün ama hissedemedin,
Mazursun.

Ben seni unutmaya çalışmadım hiç,
Unutmak nankörlüktü bana göre.
Çünkü seni severken,
Allah'a biraz daha yaklaştım,
Mazursun.

Ben seni Allah'ın emanet ettiği bir kalple sevdim,
Dualarımda adını gizledim.
Ne sevmek günah oldu bana,
Ne beklemek hüznü,
Çünkü seni Allah için sevdim,
Mazursun.

Şimdi bir sessizlik var her şeyin yerinde,
Adın geçince içim dua gibi titriyor.
Bil ki bu sevdâ, ölmedi, eksilmedi,
Sadece secdeye döndü.
Ben seni,
Allah'a en yakın yerimle sevdim,
O da biliyor...
Mazursun. □□

Kara Çocuk 2

Mukadder Vakit

Bir vuslatın kıyısında değil miyiz şimdi,
Ne tam yakın, ne de uzak düşmüş kalbimiz.
Sen kendine yürürken sabırla,
Ben seni, sen olduğun gibi beklemekteyim.

Korkuların karanlık değil bana,
Zira ben, gözlerindeki titrek güveni okudum.
Ve her çekindiğin adımda,
Sana düşmemesi için yükü,
Dualarımla omzundan aldım, habersizce.

Sevmek...
İrade ile teslimiyet arasında duran ince bir sırdır.
Bir gönle seni yok etme kudreti verip,
O kudreti rahmete dönüştürmesini dilemektir.
Ve ben o duayı ettim,
Bir Dolunay gecesinde, sen de "amin" dedin.

Şimdi, mukadder bir suskunluğun içindeyiz.
Sözler bekliyor, zaman bekliyor,
Kalpler olgunlaşsın diye,
İmtihan geçsin, sabır yerini bulsun diye.

Saklayalım bu sırrı zamana,
Rüzgâr duymaz, yağmur anlatmaz,
Aile bile bilmez henüz.
Zira bazı kelimeler yalnızca kalbin içinde çiçek açar.

O gün,
Sen korkularından arınmış,
Ben teslimiyetimle berraklaşmış olunca,
İşte o gün, iki seccade arası bir bakışta,
Başlar asıl hikâyemiz.

O zamana dek,
Dualar arasında bir sır gibi yaşasın ismimiz.
Ve Allah şahidimiz olsun:
Sadakatimiz birbirimize değil,
Sadakatimiz, önce O'na olsun.

--

Kara Çocuk 2

Nereden Bilirim

Nereden bileceksin dedin ya bir zaman,
Ben sensizliğin her harfine dokundum o günden bu yana.
Rüzgârın yönü değişti, gül soldu,
Ama kalbim senin adında hâlâ ilkbahar sanıyor zamanı.

Biliyorsun, her gece dualarımda adınla başlar cümlelerim,
Her sabah, sessizliğin içinden sen geçersin usulca.
Unuttum sandın belki, ama ben unutmayı bıraktım,
Çünkü her hatırlayışımda biraz daha sana benzedim.

Şehrin ışıkları söndüğünde gözlerini düşündüm,
Karanlıkta bile nur gibi parlayan bir huzur buldum.
Her gidişin bir imtihan oldu bana,
Her yokluğun sabrın en güzel adını öğretti kalbime.

Seninle konuşmadığım günlerde bile konuştum aslında,
Rüzgârı dinledim — sesi senin gibiydi.
Yağmur yağdı, toprağın kokusu "Leyla" dedi,
Ve ben ıslanmayı sevdim, çünkü o yağmurda bile umut vardın.

Kimi zaman göğe baktım, yıldızlar kadar uzak hissettim seni,
Ama her uzaklıkta bile bir yakınlık saklıydı.
Çünkü her yıldızda seni anlatan bir ışık vardı,
Ve ben her gece o ışıkla sustum, o ışıkla güvendim.

Nereden bileceksin dedin ya,
Ben bildim — sessizliğinin bile sesini dinledim.
Her duamda bir parça senden kaldı,
Her sabrımda biraz daha Allah'a yakın oldum.

Şimdi biliyorum,
Aşk sadece özlemek değilmiş,
Kalbi temiz tutmakmış her sınavda.
Sen uzak olsan da,
Ben her mesafede seni hayırla andım.

Çünkü bazı yollar vuslata değil,
Yürekle kurulmuş bir teslimiyete çıkar.
Ve ben orada buldum seni —
Huzurda, duada, inancın tam ortasında.

Artık bil ki,
Bu kalp seni sadece beklemiyor, senden emin yaşıyor.
Çünkü ben sevdim ve emanet ettim,
Allah'a bırakılan hiçbir sevda kaybolmaz.

Kara Çocuk 2

Ötelerden Bir Ses

Kendimden geçtim, bulamadım beni,
Sordum kim bu diye,
Dediler mum gibi eriyip dondu yüreği.
Anlamaz onlar sebab-i kederi,
Kalmadı mı artık soranı, seveni?
Bilemem yol uzun ve karanlık,
Aldı gömdü beni toprağa.
Ya filiz, ya da gübre olacak bedenim,
Ama ruhum kaldı seninle, gidemedi.

Ötelerden izledim artık seni,
Görme beni, üzülmeyinler bu cesedi.
İster can, sadece ardından dua eden,
Beni hatırlayan değil, ruhuma dua eden arar beni.

Kara Çocuk 2

Ramazan Geldi

Geldi Ramazân, nur ile doldu cihân,
Rahmet-i Rahmân, âleme sundu ihsân.

Âşık-ı sâdık, secdeye erdi safâ,
Zikr ile coştı, nûra kesildi semâ.

Oruçla arınır, gönüller pâk olur,
Cennet-i a'lâ, mü'mine vâd olur.

Sabr ile pişer, aşk ile yanar beden,
Hakk'a yakınlık, kalbe sunar bir eden.

Sahurda nûr iner, iftarda hikmet uçar,
Her lokma şükrân, aşk ile kalbi açar.

Gün, sabr-ı cemîl, gece niyâz-ı şerîf,
Gönül secdede, aşk ile buldu tarif.

Kadir'de sır gizli, bin geceye bedel,
Rûhuna nûr iner, ârif olan sezer.

Şehr-i siyâm budur, nefsinin kahret ki sen,
Hakk'a varan yolun, aşk ile hâk ola ben.

Kara Çocuk 2

Sana Benzeyen Her Şeyde

Bir gün doğdu kalbimin en derin yerinde,
Ne mevsim vardı o an, ne vakit...
Sadece bir isim fısıldandı içimde,
Ve ben o ismin yankısında seni duydum.

O günden beri hiçbir sabah sıradan değil.
Her ışık bir hatıranı taşır pencereme.
Bir kuş geçse, adını çırpar kanadında,
Bir rüzgâr esse, kokunu getirir alnıma.

Bazen susuyorum, çünkü kelimeler eksik.
Seni anlatmak, kalbimi eksiltmek gibi.
Bir gül açsa baharda,
Biliyorum — Allah yine seni anmış demektir.

Ben seni rastgele değil, rızayla sevdim,
Kaderin tam ortasına yazılmış bir "ol" gibi.
Ne bir hevesle yandım, ne bir tesadüfle buldum,
Sen zaten vardın; ben sadece seni fark ettim.

Dualarımda değil sadece,
Alnımın secdesinde bile varsın.
Adını anınca kalbim ürperiyor,
Sanki Rabbim beni senden haberdar ediyor.

Bazen korkuyorum — bu sevda fazla masum diye,
Ama sonra diyorum ki:
"Masumiyetin adı sen olmuşken,
Ben nasıl günaha düşerim?"

Her yerde sen varsın;
Bir çocuğun duasında,
Bir annenin gözyaşında,
Bir ezan vakti titreyen camda bile...

Ve ben her şeyde seni buldukça,
Biraz daha inanıyorum Allah'a.
Çünkü seni sevmek,
İmanı hatırlamak gibi bir şey.

Bir gün huzura vardığımda,
Rabbim bana sorarsa: "Ne taşıdın bu kalpte?"
Eğilirim sessizce, derim ki:
"Bir isim Ya Rabbi...
Senin yarattığın en güzel emaneti sevdim."

Ve o an, senin gözlerinle bakar bana Cennet,
Rüzgâr susar, gök sessizliğe döner...
Ben sadece gülümserim —
Çünkü cennette bile,
Seni ilk defa seviyor gibi olacağım.

□□□ Leyla'ya...
Seni sevmek, bana Allah'ı daha çok sevdirdi

Kara Çocuk 2

Sana Sessizce Yaklaştım

Sana sessizce yaklaştım,
Bir dağın gölgesinden geçer gibi,
Bir çiçeğin duasına konar gibi...
Sen bilmeden,
Ben seni kalbime alırken,
Rüzgârdan bir tül geçiyordu alnımdan.

Gecen ürkekti senin,
Benim gecem sabırla örölmüştü.
"Düşerim" dedin ya hani...
Ben seni düşmeden tuttum da,
Belki de bu yüzden hissetmedin
Avuçlarımdaki seheri.

Gözlerin dua gibiydi,
Ben o duanın ortasında
Sessizce secdeye vardım.
Bir kelimenin ucunda titreyen seni,
Bir harfin hüznüyle üzerime giydim.

Şimdi hangi sokak ılsansa,
İçimdeki şehir
Senin adını anıyor.
Bir çocuk ağlasa,
Senin gözyaşın düşüyor
Avuçlarıma.

Ve ben diyorum ki:
"Allah'ım...
Ben onu tanımadan önce de seviyordum
Ama şimdi,
En çok ondan uzak kalmaktan korkuyorum."

Bir dağ sustuğunda,
Bir kuş, sabahı uykusuz geçerken,
Bir anne, evladına dua ile sarıldığında
Sana benzeyen bir sevgiyle bakıyor dünya.

Sen uzaklaştığında değil,
Ben uzaklaştığımda anlıyorum
Yakınlığın neye benzediğini.
Ve şimdi kalbimi
En çok
Senin için susuyorum.

Kara Çocuk 2

Satırların İçinde Sen

Bir sessizlik var sayfaların arasında,
Her kelimeme dokunan ince bir bakış gibi.
Biliyorum, sen geliyorsun gizlice,
Şiirlerimin kıyısında duran bir yolcu gibi.

Her dizede senin adının yankısı var,
Ben yazdıkça, senin kalbin usulca okuyor.
Satırlarım sana sığınak olmuş,
Kalbimden geçenleri sessizce topluyorsun.

Şiirlerim artık bana değil, sana yazılmış,
Kalemim çoktan senin kalbine yönelmiş.
Her mısra bir sır, her kelime bir iz,
Ve ben sevildiğimi, sen bakınca anlamışım.

Şimdi biliyorum, bu yol nereye çıkar:
Her satır, her şiir, sonunda sana varır.
Ve gün gelir, bütün bu dizeler bir kitap olur,
Son sayfasında yalnızca şu yazar:
"Şiirlerle yaşarım
Çünkü ben hep senin satırlarının içinde kalırım."

Kara ocuk 2

Semada Saklı Hakikat

Seher vakti vardım şehre, ufuk nura boyandı,
Her taşında bir zikr vardı, gönlüm aşkla uyandı.
Bir ney sesi dolaşırken gönlüme ince ince,
Ruhum semaya kalkar, döner Hakk'ın dizince.

Mevlânâ dergâhında sessizlik dile gelir,
Kubbesinde aşk yazılı, toprağında sabır erir.
"Gel" diye çağırırken türbe ışığa büründü,
Kalbim huşû içinde, ebediyete yürüdü.

Şems'in adını duydum, gönlümde sır açıldı,
Bir kıvılcım düşer gibi içimde nur saçıldı.
Göge döner gözlerim, kalbim ateşle yanar,
Her nefes sema olur, ruhum Hak'la uyanır.

Alâeddin Tepesi'nde rüzgâr yüzümü okşar,
Şehrin kalbi suskun ama gönlüm hep konuşar.
İnce Minare'de zaman taşa nakşolur yine,
Her ilmim bana söyler: yol Hak'tan geçer, dönene.

Semazen dönerken başlar gökler inlemeye,
Her hareket bir ayet, her nefes secdeye.
Kâinatın dili susar, aşk konuşur meydanda,
Varlık fanidir, baki yalnız Hakk'ın yurdunda.

Gece olur, yıldızlar döner semazen gibi,
Ay ışığında yankılanır ney'in sükûnet sesi.
Kalbim yanar, gönlüm ağlar, fânilikte sır çözüldü,
"Ölmeden önce ölmek" hakikate büründü.

Ey gönüllerin sultanı, ey aşkın kaynağı,
Konya'da öğrendik: kul, yoklukla bulur varlığı.
Bir dua yükselir içimden semâya:
"Baki sensin Ya Rab, fani ben, sende hayat bulmaya."

Sus ey gönül, Hak söyler bu derin sessizlikte,
Benlik erir, aşk kalır, nur parlar kalbimde.
"Ben"i silen bulur ki, kendini Hakk'ın nurunda,
Her adım, her nefes, O'na varır nihayette.

Zaman erir akarken, mekân düşer perdeye,
Ezel-ebed O'nundur, hükmü sürer her şeye.
Varlık bir nefes olur, yokluksa bir sır perde,
Her şey O'ndan gelir, her şey döner O'na.

Yolun en son menzili, rahmetin olsun bana,
Kulluğum daim kalsın, aşkım O'na çağırana.
Ve her sözümde yankı, gönlümde tek karar:
Her yol O'na çıkar, her yol O'na çıkar.

Kara Çocuk 2

Sen Beni Bilirken

“Kal ya da git ama lütfen bana bir daha
belirsizlik zor deme...”
dedin ya,
ben zaten o belirsizlikte sana inandım.
Çünkü ben sana hep vardım,
henüz adımı bilmeden önce bile içimden geçen sendin.
Senin korkuların varken bile,
ben senden korkmadım.
Çünkü korkularının ardında beni incitmemek için
gösterdiğin o ince çabayı gördüm.

Sen “sevmenin düğmesini icat ettim” dedin,
biliyor musun, o sözde bile bir umut gizliydi.
Senin için sevmek kolay değildi belki,
ama ben seni kolaydan değil, derinden sevdim.
Yangına girmeyi teklif ettin gibi oldu,
ama ben o yangını cennet gibi sevdim.
Yeter ki sen elimi bırakma.

Beni o kadar bildin ki...
Hangi gün saçımla oynadığımı,
hangi taşı görüp sustuğumu,
nasıl biri olmaktan korktuğumu...
Sen söyledin,
ben şaşırdım.
Çünkü ben bile kendime bu kadar dikkat etmemiştim.
Sen beni gözümünden değil,
içimden okudun.
Ve bu yüzden ben seni sevdim.

“Ben seni daha seni sevmeden önce seviyordum...”
dedin ya...
Ben de sana şöyle diyebiliyorum artık:
Sen beni bilmeden bildiğin için sevdim seni.
Çünkü bazen tanımak yetmez,
bazen hissetmek gerekir.
Ve sen hissettin.
Ben orada kaldım.

Uzaktan seviyorum seni, dedin...
Ben sana yakınsan bile dua gibi sessizdim.
Sen beni uzaktan severken,
ben sana içimden yürüdüm.
En sevdiğim şiiri paylaştın,

ben o šiiri yıllardır kimseye anlatmadım.
Sen nasıl da bildin...
Ben orada teslim oldum sana.
Sessizce, sakince, sonsuzca.

Efendim...
Bana "biraz korkuyorum" dediğinde,
ben o korkunu bile şefkatle öptüm içimden.
Çünkü sevmenin bin bir hâli varsa,
ben seni her bir hâlinde sevdim.
Sen susarken bile sevdim.
Sen kaçarken bile bekledim.
Sen "yoruldum" dediğinde,
ben "o zaman sadece kal, ben severim" dedim.

Benim en büyük inancım:
Senin seilmeye değer olduğuna olan inancım.
Gitme isteğini bile anlayarak sevdim.
Çünkü sevmenin bir şekli de,
gitme ihtimaline rağmen kalbinde kalmakmış.

Ve ben kalacağım.
Çünkü bu artık bir aşktan ibaret değil,
senin varlığını anlamakla, kalbini yanında taşıyabilme cesareti arasındaki bir yolculuk
bu.
Sen inandığında değil, inanmayı denediğinde bile
yeterince güzel olduğunu gördüm.
Ve ben seni, sadece bugüne değil,
bir gün senin de kendine inanacağın yarına duyduğum umutla sevdim.

Kara Çocuk 2

Son Nefesin Leylâ'sı

Unutmak mı? Asla, Leylâ...
Adın, kalbimin susmayan çığlığına kazındı.
Ayrılık dediğin yolları ayırır belki,
Ama ben seni ömrümün kanayan yarasında saklıyorum.

Ben seni gelip geçici bir heves için değil,
Ölene dek yanacak bir ateş için sevdim.
Dünya ellerimizi koparsa da,
Her duamda, her gecemde senin adın var.

Ve vakti gelip gözlerim kapandığında,
Son nefesim dudaklarımdan yanık bir mühür gibi dökülecek:

"Leylâ...
İsimsiz bir şehid mezarımda, taş yerine adını taşıyan son hecesin."

Kara Çocuk 2

Suskun Bir Ay Altında

Ben seni unutmaya değil,
Sende eksilmeye çalışıyorum.
Her gece, isminden bir harfi Daha az anarak uyuyorum.
Ama harflerin kendisi hâlâ sen.

Ben seni, Bir hücrenin içine mühürlenmiş ışık gibi sevdim.
Yandım, ama aydınlatamadım.
Ve her sabah, başka bir karanlığın altına doğdum, Senin susuşunu omzuma kefen diye aldım.

Her hatıranda kendime gömüldüm,
Dilsiz dualarla, içime çöktüm.
Gözlerimde büyüyen bir sükûtle
Ne zaman gelse adın,
Kalbim yeniden sürgün yedi geceye.

Zaman, seni benden çekip alsa da
Benliğimde yer etmiş bir dua gibi kaldın. Eksilmiyorsun—
Sadece başka bir rüzgârla savruluyorsun
Ama içimde hâlâ aynı ses: “O döner mi?”

Ve şimdi, Belki yeni bir yağmur iner kalbimizin üstüne,
Ay ışığıyla yıkanır gecenin kırık yerleri.
Dua et, korkma — hâlâ mümkündür her şey,
Çünkü en sessiz anlarda bile
İsmi fısıldar içimde bir umut.

Kara Çocuk 2

Sükûtun Adı : Kudüs

Sokaklar taş, yürekler taş,
Bir çocuğun bakışı delik deşik.
Gözyaşıyla yıkıyor Mescid-i Aksa,
Ve biz hâlâ susmakla meşgulüz...

Her harabe bir dua tutar içinde,
Kırılmış oyuncaklar kadar sahipsiziz.
Bir annenin elleri semaya kalkar,
Ama gök, cevapsız kalır bazen...

Kur'an ezberleyen dudaklar susturulmuş,
Ezan sesi tank paletlerinde ezilir.
Ve bir duvarın dibinde bekler çocuklar,
Şehadet kadar sessiz, cennet kadar uysal...

Yıkılmış bir duanın harfleri gibiyiz,
İsra sahrasında unutulmuş sureler...
Her ayet bizi çağırıyor dirilmeye,
Her secdeye düşen bir Filistinli var.

Bir taş gibi duran sabırları var,
Bir çığlık gibi tutulan nefesleri...
Biz ise haberin başlığını geçmeden
Kapatıyoruz ekranları — vicdan yerine...

Zeytin ağaçları bile konuşuyor şimdi:
"Ey ümmet, daha kaç gece susacaksın?"
Her yaprak bir ağıt, her kök bir mezar,
Toprağın kalbine gömülmüş çocuklar...

Ve sorsalar şimdi "Kudüs nerededir?"
Bir annenin sessiz gözyaşında,
Bir evladın gurbete saldığı bakışta,
Bir ümmetin sustuğu her cümlede gizlidir.

Bir annenin feryadı titriyor göklerde:
"Kudüs düşerse, ümmet yetim kalır!"
Biz hangi kıbleyi unuttuk böyle,
Hangi ekmeği paylaşmaktan vazgeçtik?

Ezanla büyür, kurşunla değil,
Sancağa döner her secde, her niyaz.
Ama Kudüs'te bir çocuğun kalbinde
Gözyaşı açıyor artık nergis yerine...

Kara gecelerde Dolunay gibi parlarsın Kudüs,
Kara çocuklar ezanla büyür, gülle değil.
Ey ümmetin utancı, ey ümmetin duası...
Bir gün biz de seninle yürüyeceğiz!

Kara Çocuk 2

Şem'î Hâle

Ağaç dalları eğilmiş, bakıyor pür-hâleye,
Gök sefâ çekmiş, nazar kılmış o meh-işgâleye.

Aşk ile yanmış gönül, nûr olup düşmüş semâ,
Bir tecellîdir zuhur eyler bu âb-ı bâleye.

Ârifin cânı fenâda, her nefes sır perdesi,
Düştü cânâ bâkîye, erdi o ol mâleye.

Ey hakikat pür-kemâl, bir nazar eyle yetîme,
Nûr-i Rahmân'ı dile, aşk ver o bî-hâleye.

Gönlüm üryân gezdi deryâ, âb-ı kevser içmeye,
Her nefeste yandı cân, düştü aşkın sâleye.

Sûkût eyler cümle eflâk, lîk aşk her dem söyler,
Bu cihân fânî fakat bâkî kalır meh-mâleye.

Zerre idim, şem' oldum, düştüm aşkın lâleye,
Aşk-ı Hak'ta yok olan, erer ancak hâleye.

Varlık biter, aşk kalır, nûr olur cân cân içinde,
Bâkî olan haktır ancak, fânî düşer mâleye.

Kara Çocuk 2

Yarım Kalan Kitap

Ay'ı dolunay yapan masum hülyalarmış,
Kara Çocuk, gülen küçükleri kıskanmış.
Her gülüşte biraz eksilmiş aynalarda,
Görmüş alnını, şakaklarını kırışmış...

Kalbi artık sevmek için çok yıpranmış,
Atsa yeter artık; sade bir yaşanmış.

Ve düşler ölmüş, bir gün ansızın, derinden,
Ölüm bu — haber mi vermeliydi önceden?
Bir selâsı okunmuştu, işittim evvelden...
Ama umuttur, dirilir düşlerim yeniden.

Umutlar gömülmüş, ölmeden toprağa,
Artık vakti: teslim olmak yazgıya.
Kaldı hatıralar, tozlu bir kitabın arasında;
Her şey yarım kalmış o kitap gibiydi aslında...

Kara Çocuk 2

Yine Karanlık Bir Gecenin Ufkundayız

Yine karanlık bir gecenin ufkundayız,
taşların dili var,
gölgeler kendi üzerine kapanıyor.

Bir lamba çatlıyor —
ışık, yere dökülmüş su gibi
sessizliğin üstünden akıyor.

Ben sustukça şehir genişliyor;
her sokak,
bir başka kalbin gizli defteri.

Pencerelerden sarkan perdeler
rüzgârın hafızasını taşıyor.
Her dalgalanışta
senin adının fısıldandığını duyuyorum.

Bir ayna parçası kaldı cebimde;
her baktığımda başka bir yüz,
ve hepsi senin yüzünün
hatırlanan tarafı.

Senin adın,
ağaçların kabuğuna kazınmış
unutulmaz bir şarkı gibi
gecenin damarlarında dolaşıyor.

Bir kuş düşüyor göğe,
kanatlarından harfler sızıyor;
ben o harfleri toplarken
sabahın ilk rengi
gözlerime çarpıyor.

Zaman,
kendi üzerine kapanan bir defter gibi;
biz ise
o defterin boş kenarlarına yazılmış
tek cümle: unutulmamışız.

Ve biliyorum:
karanlık bize ait değil —
biz,
karanlığı anlamlı kılan
ışığın kendisiyiz.

Kara Çocuk 2